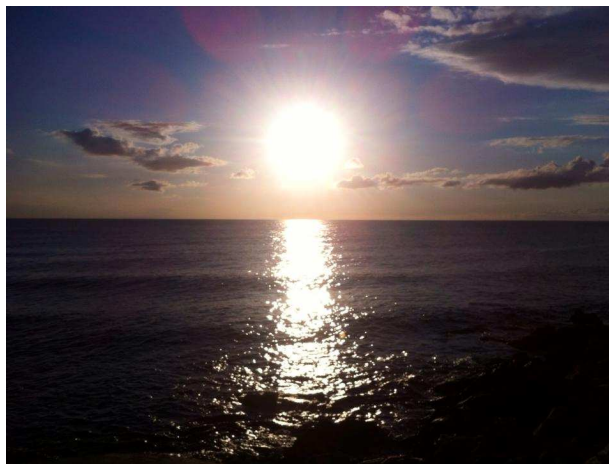

RUKA PRIJATELJSTVA

Priča u slikama koja nikog ne ostavlja ravnodušnim, pa neće ni vas!

U primorskom mjestu zimi je sve pomalo tužno i sivo. Slika je puna sjete. Čini mi da su samo more, Sunce, Mjesec i zvijezde bili svjedoci da se osjećam usamljenom. Neshvaćenom.

Volim kišu, ali i dane okupane suncem. Istrčala bih tada iz dvorista na plažu i sav plavi beskraj bio bi tada samo moj...

Jednog jutra ustala sam veoma rano. Sjedjela sam kraj prozora i posmatrala kako pada kiša. Pogled mi je zatim pao na jednog mršavog i tužnog psa. Brzo sam otvorila prozor i bacila mu komad hljeba. To je bio pas moga komšije kojeg je ostavio, jer je bio mnogo star. Sjećam se kada ga je donio. Bilo je to malo, srećno, ljupko i živahno štene... Koliko su ga samo voljeli i pazili.. A sada? Gdje su sada oni da mu pomognu, nahrane ga i odvedu kod veterinara? Bila sam bijesna, ljuta i razočarana. Brojala sam kapljice kiše po staklu. To me je nekako smirivalo.

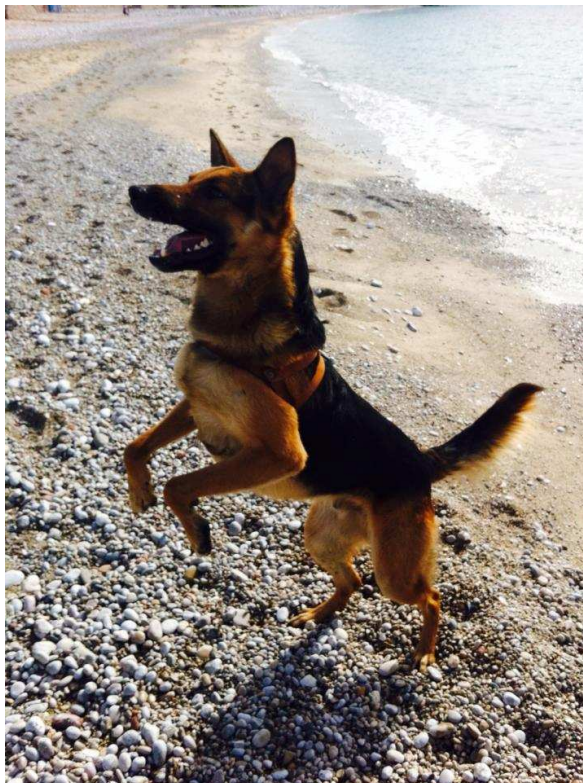
Jednog ponedjeljka, krenula sam na autobusko stajaliste koje se nalazilo nedaleko od kuće. Odatle, pravo u još jednu školsku sedmicu. To me i nije baš veselilo...

A onda se nešto desilo. Kraj ceste u žbunju vidjela sam psa kako leži i pomislila sam da spava. Međutim, i on je mene primjetio, čini mi se prije nego ja njega. Lagano je podigao glavu, ustao i došetao do mene kao da je pozvan. Hej, pa to je vuk, pravi mali vuk, pomislila sam. Malo smo se poigrali pa sam krenula, a on je na moje veliko iznenađenje pošao za mnom. Kao da je htio nešto da mi pokaže. I tako, razgovarajući sa njim gledala sam i mazila njegovo zlatno- žuto krzno. Na glavi je imao jednu crnu štraftu i ličio mi je na pravog malog vučijaka.

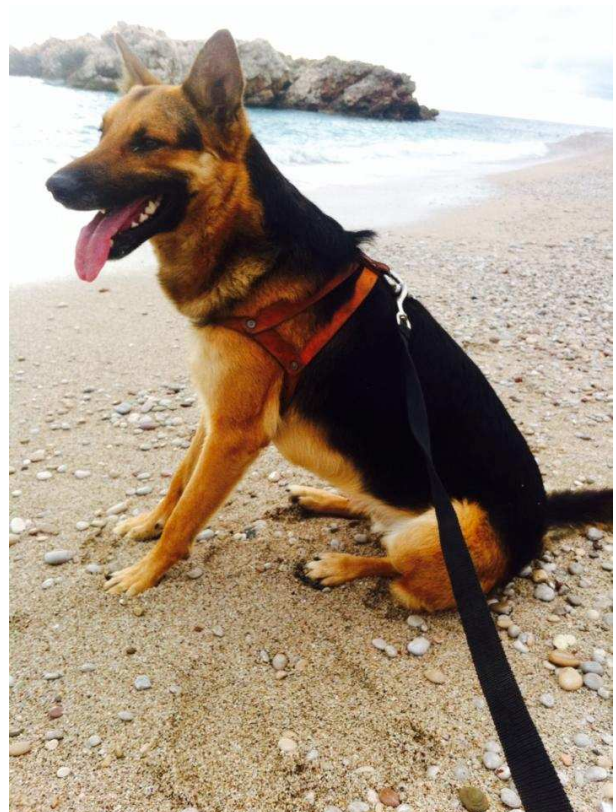
Više ne trčim sama po plaži i ne brojim kapljice po staklu dok pada kiša. Imam svog Vučka koji je sada veliki, snažan i krupan vučjak, pravi vučjak... Svakog dana idemo na plažu da se igramo i "bježimo od talasa". Bježimo od vremena.

Dok zajedno šetamo, uvijek nosim hranu, jer mnogo napuštenih pasa sretnemo na putu. Nije mi jasno kako su ljudi tako zli? Svi mi negdje žurimo, jurimo za materijalnim stvarima, a ne osvrnemo se oko sebe da vidimo da li nekom treba naša ruka, naša emocija. Ne, toliko smo sebični da gledamo samo ispred sebe i u stanju smo srušiti vile, zgrade i kule, samo da za nas ima mjesta.

Strašno mi se svidio, i kad smo već bili blizu kuće morala sam da smislim izgovor zašto sam zakasnila na autobus.

Stigli smo do kapije. On je stao ispred kao da je čekao da ga pozovem. Gledao me je tužno, nisam mogla da mu odolim. Uvela sam ga, i to je bio trenutak kada se sve za mene promijenilo. Jos jedna slatka odgovornost, jedan lijep i humani gest. Roditelje sam ubijedila da ga zadržim i da nam bude ljubimac. Medjutim, vremenom mi je postao najbolji prijatelj..

Zapitajte se da li sebi štetite, da li ste nervozni i ljuti zbog svoje pohlepe? Da, jeste, odgovoriću vam, ali je malo ko od vas spreman da to i prizna.

Hej, gdje idete, kuda žurite, i na koga se ljutite? Mnoge bih upitala isto. Ali, nema izlaza iz ove „ludnice“ od svijeta i okruženja gdje se nalazimo. Ja sam bogata i imam svog najboljeg prijatelja koji je tu kada plačem, kada se smijem i veselim. Iako ne govori našim jezikom, zna da razumije bolje nego što bi to ijedan čovjek mogao.

Izađite na ulice, osvrnite se oko sebe i pogledajte malo bolje svijet. Udomite psa sa ulice i ako imate mogućnosti ne budite sebični - podijelite to što imate sa nekim.

Želim svima od srca da pronađu prijatelja kao ja, koji će im promijeniti život i loše navike.